

това стѣпва съ голѣма предпазливостъ, бавно, като се вслушва и въ най-малкия шумъ. Ако нѣма опасностъ—навлиза въ водата. Тукъ или ще се потопи цѣлия, като само хоботътъ стърчи надъ водата, или ще застане къмъ брѣга и като събира вода съ хобота, полива тѣлото си или прѣска стояшитѣ до него други слонове. Слонътъ плува отлично, като се потопява изцѣло съ вирнатъ надъ водата хоботъ.

Слонътъ въ миналото и сега.

Слонътъ е сѣществувалъ въ далечното минало заедно съ първобитния човѣкъ. Освенъ въ Азия, Индия и Африка, останки отъ слонъ се срѣщали и въ всички други страни, съседни на тѣхъ, па даже и доста на северъ въ Европа и отвѣдъ океана, въ Америка. А още въ по-далечно време, преди появата на човѣкъ, презъ ледниковия периодъ, когато голѣма частъ отъ днешна Европа — цѣла Русия, главно Сибиръ сж били заледени, живѣлъ единъ близъкъ събратъ на днешния слонъ—Мамонта. Този предпотопенъ слонъ—мамонта е билъ по голѣмъ отъ сегашния слонъ. На голѣми стада се е движилъ по низинитѣ край ледницитѣ въ Европа, Сибиръ, въ Сев. Америка до Мексико. Останки отъ Мамонтъ сж намирани и въ Британия, пѣкъ и въ България—Русенско и Бургазко.

Въ Сибиръ сега намиратъ труповѣтъ на хиляди Мамонти, напълно запазени, вковани въ дебелитъ ледове. Тѣзи нѣкогашни слонове обърнаха вниманието на европейскитѣ и руски учени и изследователи и сега се устройватъ цели експедиции за търсене на „слонова кость“. Мамонта е ималъ голѣми до 4 метра, джговидно извити, бивни зжби—слонова кость, често тежещи до 80 килограма всѣки единъ. Тѣлото имъ, напълно запазено, неповредено (консервирано) отъ преди 500—600 хиляди години, когато е живѣлъ мамонта, е покрито съ гжсти, дълги косми, за да го